

at naar jeg ved Afstemningen hørken stemmer for eller imod Forslaget, saa ligger til Grund derfor den Tanke, at jeg er enig med den ærede Forslagsstiller med Hensyn til det Betænkelige i den trusne Ordning, men at de Betænkeligheder, der i dette Øieblik stille sig op for mig med Hensyn til at gjøre et saa alvorligt Skridt som foreslaaet, ere saa store, at jeg ikke nu kan give det min Stemme.

Indenrigsministeren: Da jeg, som den ærede sidste Taler mindede om, som Minister har taget Initiativet til den heromhandlede Foranstaltning, vil det vist findes i sin Orden, at jeg tillader mig at høre et Par Ord: Jeg skal imidlertid ikke komme tilbage til Sagens Realitet i dens hele Omfang, jeg har allerede under Finantslovens første Behandling udtalt min Mening derom. Jeg skal villigt indrømme, at der er Andre, som have taget en mere indgaaende og mere detailleret Deel i den finantstuelle Udvikling paa Rigsdagen end jeg, men jeg troer dog, uden at træde nogen Beskedenhed for nær, at turde paastaae, at jeg har en saa stor Andeel i det hele constitutionelle Livs Udvikling her i Landet, at jeg vel tør have en Mening, der dristigen tør stilles ved Siden af mange Andres, hvoriblandt der findes dem, hvis Fortjenester, som de i saa Henseende have indlagt sig, det ved enhver Leilighed er mig en Fornøielse at anerkjende, og jeg kan da ikke nægte, at det fra den første Dag af har været min Mening, at den Afspaltelse i Finantsbestyrelsen, der indtraaede i 1855, har været skadelig, og at det altsaa var ønskeligt, at den blev hævet. Det vil derfor findes naturligt, at jeg, saasnart jeg kaldes til en Stilling, hvor jeg kunde faae Indflydelse derpaa, handlede i Overeensstemmelse med de Principer, jeg altid havde næret og ved mange Leiligheder havde udtalt. Det er jo ogsaa viderligere, at det er meget langtfra, at jeg i den Henseende staaer ene, at jeg blot skal minde om, at den ærede Ordfører for det nuværende Finantsudvalg paa det Bestemteste har vedkjendt sig den samme Mening, og uagtet jeg skal være den Sidste til at miskjende den forrige Indenrigsministers Stilling til Finantslovens Behandling, saa maa man dog have en meget

fort Sukommelse, naar man ikke erindre, at ogsaa den nuværende Finantsminister, som er aldeles enig med mig i den Opfattelse, og uden hvilken Enighed den hele Foranstaltning ikke vilde være kommen istand, har været den, som har lagt den allerførste Grund til de finantstuelle Sagers Behandling her. Men jo mere den ærede sidste Taler maatte have Ret i, at jeg ikke duer til at være Finantsminister, desto fjærvare maatte det være ham, at jeg ikke er bleven det, og jeg skal kun bemærke, at det er ganske vist, at mangen En kan være en udmærket Indenrigsminister, en Egenstaaer, jeg paa ingen Maade prætenderer, uden at være stiftet til at have Noget at gjøre med finantstuelle Anliggender. Men naar saaledes Antallet af de finantstuelle Kræfter, hvorover Hs. Majestæt ved Valget af sine Raadgivere vil komme til at raade, rimeligviis altid vil være temmelig indskrænket, saa er det en Lettelse, at det, for at faae en tilfredsstillende Regjering, ikke vil være nødvendigt deri at have to Financiers. — Den ærede sidste Taler har hentet Exempler fra et Forhold, som vistnok seer besynderligt ud, hvor der fandtes en Correspondance, hvorunder modsatte Anskuelser bleve gjorte gjældende mellem to Ministerier, i Spidsen for hvilke der stod en og samme Minister; men det ærede Medlem maa dog ganske vist have overseet den store Forskjel, som der i saa Henseende er. Naar to Ministerier ved en temporair Foranstaltning havde en og samme ansvarlig Minister, oplyste de ikke derfor at være to selvstændige Ministerier, og hvor besynderligt det end kan see ud, kan det dog have sin gode Grund i bestaaende Forhold, at de Anskuelser, som gjenne en Række af tidligere Handlinger fra de to Ministeriers Side ere gjorte gjældende, ogsaa nu ere forfægtede. At den samme Minister i saa Tilfælde har underskrevet begge Dele er det Æneste, der i saa Henseende kunde være paafaldende; thi der er en Consequens i Forvaltningen og mellem Ministeriernes Folk, som er og bør være uafhængig af de idelige Ministerflister, især naar de reducere sig til en aldeles forbigaaende Overtagelse af et Ministerium af en Minister, der egentlig hører hjemme et andet Sted. Naar der tales om det formeentlig Uforænelige, der skalde være i denne Forening, saa